

De Postrijder verschijnt s'ondsdaags, s'vondersdaags en zaterdag.

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

TONGEREN, DEN 9 JULIJ.

Provinciale raad van Limburg.

Zitting van den 4 julij.

55 leden en de greffier zijn tegenwoordig. De raad ontvangt mededeeling.

1° Van een zeker getal exemplaren der officieele stukken betreffende de scholen der volwassenen. — Deze exemplaren worden aan de leden uitgedeeld.

2° Van eenige exemplaren eener brochure bevattende eenen omzendbrief en een besluit van M. den minister van binnenlandsche zaken betreffende de aanmoediging der vlaamsche letter en toneelkunde. — Verzonden naar de begroeting.

Men gaat over tot het dagorde. 1° Vraag van M. den minister van binnenlandsche zaken om eene toelage te doen toestaan aan de gouvernements veeartsen der kantons Tongeren en Sichen-Sussen-Bolré. — De vraag wordt verworpen.

2° Vraag van M. Tyvaert, gouvernements veearts te Mechelen, strekkende om eene geldelijke belooning te bekomen voor de bewaking welke hij uitgeoefend heeft op de grens ter gelegenheid van den inval der runderpest. — Verzonden naar de bestendige deputatie.

3° Instelling van eene bewaarplaats van provinciale archieven in de hoofdplaats der provincie. — Er wordt besloten van eene subsidie van 200 fr. in de provinciale begroeting te brengen, als tusschenkomst in de onkosten welke deze instelling zal veroorzaken.

4° Afschaffing der barrier rechten op de buurtwegen. — De raad geeft zijne goedkeuring aan de zorgen welke de deputatie genomen heeft om de middelen te zoeken om de opbrengst der barrieren te vervangen waarvan men de afschaffing vraagt.

5° Vraag van een groot getal inwoners van Vroenhoven, Sichen, Sussen-Bolré, Canne, Hees, Vlytingen, Kesselt en Rimpst strekkende om de herstelling te bekomen van het postbureau van Vroenhoven. — Aangenomen.

6° Vraag van den gemeente-raad van Lanaken, strekkende om te bekomen dat er eene standplaats der gendarmerie te voet in deze gemeente gevestigd worde. — Uitgesteld.

Zitting van 5 julij.

De raad ontvangt een voorstel van M. den graaf de Caritat en vijf andere leden, strekkende om de bestendige deputatie te belasten op nieuw aan te dringen bij het gouvernement om te bekomen dat de Staat den verbeterden weg zou overnemen van Lanaken naar den weg van Asch die zich verbindt aan Brée. — Verzonden naar de 4° commissie.

M. Slegers vraagt inlichtingen over den kwestie betreffende het heropening der vee-markten die sedert eenigen tijd gesloten zijn door het gouvernement om den inval der runderpest te beletten.

M. de gouverneur geeft de gevraagde uitleggingen waarover M. Slegers zich voldaan verklaard.

Vraag der inwoners der gehuchten Ruyckhoven en Ryck om afgescheiden te worden van de gemeente Bilsen en in afzonderlijke gemeente opgericht.

M. Perreux, verslaggever, besluit namens de 2° commissie tot de aanvaarding der vraag. De vraag van afscheiding wordt bestreden door MM. Beckers en Schaetzen, en ondersteund door M. Vanham.

De katholieken hebben in de gemeentekiezingen van Gosselies eene schitterende overwinning behaald. Hunne kandidaten bekamen: De heer J. Demanet 205 stemmen.

riële partij thans geen onkolen zetel in den gemeenteraad van Gosselies meer. Over zes maanden had zij nog den burgemeester, de schepenen en de 9 raadsheeren voor zich!

Buurtwegen.

Een koninklijk besluit van den 4 julij verleent aan verscheidene gemeentens der provincie Limburg de volgende subsidiën voor verbetering der buurtwegen:

- Basheers, 320. — Bilsen, 860. — Bassenge, 1.430. — Berlingen, 570. — Bommershoven, 2.460. — Boorsheim, 120. — Brouckom, 3.777. — Coninxheim, 900. — Cortessem, 1.830. — Eben-Emael, 1.300. — Eygenbilsen, 690. — Fall-Mheer, 1.260. — Genoels-Elderen, 550. — Gors op-Leeuw, 5.500. — Gossoncoort, 630. — Gotham, 400. — Grootloven, 270. — Grootte-Spuuwen, 1.040. — Guygoven, 830. — Henis, 340. — Herderen, 740. — Hern-St-Hubert, 630. — Herstappe, 520. — Hees, 860. — Hoesselt, 2.580. — Lanaye, 700. — Loon, 670. — Lanaken, 1.140. — Lowaize, 430. — Marlinne, 2.580. — Martenslunde, 400. — Mechelen, 1.030. — M-bruggen, 650. — Millen, 570. — Neerrepn, 630. — Oprimby, 2.800. — Overrepn, 630. — Piringen, 800. — Rixingen, 600. — Roelenge-Loon, 2.580. — Roelenge-sur-Geer, 860. — Reckheim, 480. — Rommershoven, 408. — Schalkhoven, 460. — Sichen-Sussen-Bolré, 1.720. — Stockheim, 340. — Tongeren, 1.900. — Veehmael, 1.550. — Veldwezelt, 600. — Vliermael, 860. — Vliermael-Roodt, 630. — Vlytingen, 660. — Wonck, 680. — Wintershoven, 550. — Bassenge, 600. — Beeringen, 300. — Binderveld, 800. — Borloo, 850. — Leopoldsborg, 560. — Bouckhout, 340. — Buvingen, 690. — Corthys, 280. — Diepenbeek, 3.160. — Dunck, 270. — Gelinden, 570. — Genck, 1.750. — Goyer, 380. — Groot-Gelmen, 220. — Haelen, 910. — Heppen, 570. — Kermp, 200. — Linckhout, 1.550. — Lummen, 760. — Meldert, 370. — Mielen-boven-Aelst, 720. — Niel (St-Truiden), 630. — Nieuwerkerken, 270. — Pael, 250. — St-Truiden, 120. — Stockroye, 520. — Wilderen, 330. — Zepperen, 920. — Zonhoven, 520. — Loxbergen, 1.600. — Stevoort, 620. — Eelen, 370. — Gerdingen, 100. — Grootte-Brozel, 240. — Hechtel, 690. — Maeseyck, 340. — Neerpelt, 640. — Opitter, 290. — Rother, 430. — Tongerloo, 520.

Men schrijft uit St-Truiden:

Reeds lang waren ons geruchten ter oor gekomen over eene wonderbare genezing, die zou plaats gehad hebben te Ryckel. Wij hebben ons geene moeite gespaard om de echtheid van dit wonder te kunnen bestatigen; ook hebben wij tot hertoe geen woord er van willen reppen, alvorens alle noodige inlichtingen te hebben genomen om de juistheid der zaak te bevestigen; maar thans bestaat er geen de minste twijfel meer en deelen wij het feit, tot stichting aan onze lezers mede, zooals het zich te Sixen heeft voorgedaan.

Jufvrouw Theresia-Maria Peters, dochter van den gemeente-onderwijzer van Loon, ridder der Leopolds-orde, en 22 jaren oud, was sedert een merklijken tijd geslagen met eene lichaamsverzwakking en eene lamheid, dat men noodzaak was haar, als een kind bed in en bed uit te dragen. Een harer beenen was zonder gevoelens, zonder leven, had slechts het vel boven de beenen, en was zelfs eene hand korter dan het andere; zij was lam tot in den rug toe. Het was haar onmogelijk geworden op eenen stoel recht te zitten, noch op krukken te gaan, zelfs niet in eenen loopwagen die men voor haar had doen maken. Te vergeefs waren er verscheidene geneesheeren geraadpleegd geweest, niets hielp. Eindelijk neemt zij haren toevlucht tot het gebed, tot de Drij Gezusters en bijzonderlijk tot de H. Eutropia, die geëerd wordt te Ryckel. Zij doet zich in haren ellendigen staat naar Ryckel dragen, om aldaar gedurende hare noveën te verblijven, welke zij met een overgroot vertrouwen begon. Den derden nacht der negendaagsche oefening, wordt zij aangerand met eene veel heviger pijn dan gewoonte, zelfs in haar been dat tot nu toe altijd zonder gevoel, zonder leven was geweest, en 's morgens staat zij op gansch genezen, tot verbaasheid van al de toegelooopene personen, maar zooalig genezen dat zij nu zoo goed en zoo recht gaat, dat het onmogelijk is te zeggen dat zij ooit lam geweest is.

Tot dankzegging van die wonderbare genezing, van die overgrootte veldaad, heeft er te Ryckel, op den den derden Sinterdag eene solemnele Mis plaats gehad, onder welke de gezene jufvrouw, gansch in het wit gekleed, tot de H. Tafel is genaderd, met een groot getal leden harer familie. Eene groote menigte woonde

de plichtigheid bij en was zoodanig getroffen dat niemand zijne tranen kon westerhouden.

Dulven-societelt.

De duiven der societet van Tongeren, zijn den 25 junij opgelaten te Périgueux, 230 uren afstand, om 5 uren 's morgens.

- De prijzen zijn behaald als volgt: 1° prijs MM. Depresseux, 8 u 45 m 27 junij. 2° » Lemaerts, 5 u 05 m 28 junij. 3° » Delmotte, 9 u 30 m 29 junij. 4° » Vandensbosch, 10 u 2 junij.

Men zegt, dat de koningin en de graaf van Vlaanderen zich naar Weenen en van daar naar Almamare zullen begeven, om de ongelukkige prinses Charlotte te gaan bezoeken, wier toestand van geestverbijstering nog altoos voortduurt.

Er liggen in het paleis des konings en in dat van den graaf van Vlaanderen registers geopend, waarop talrijke personen hun handteeken komen zetten, ten teeken van rouwbeklag over den jammerlijken dood van keizer Maximiliaan.

Frankryk.

Paris, den 5 julij

Men leest heden in den *Moniteur*: « De doodstraf van Keizer Maximiliaan wordt officieel bevestigd. Hij is den 19 junij op bevel van Juarez gefusilleerd, door de ellendigen in wier macht hij gevallen was.

« De moord van Maximiliaan zal een algemeen gevoelen van afschuw opwekken. Die eerlooze akt, door Juarez bevolen, prent eene onuitwisbare schandvlek op het voorhoofd van die, welke zeggen de vertegenwoordigers der Mexikaansche republiek te zijn.

« De afkeuring van al de beschaafde volken zal de eerste straf zijn van een gouvernement, hetwelk een dergelijk opherhoofd heeft.

« De Sultan, het treurig einde van Maximiliaan vernemende, heeft den Keizer verzocht de feesten af te zeggen.

« De Keizer heeft den rouw voor 30 dagen aangenomen.»

Volgens eenen brief, gezonden aan een fransch officier, welke aan de veldtochten van Mexico heeft deel genomen, was het op twee mijlen afstand van Mexico, dat keizer Maximiliaan, zijne verkleefdeste generaals en officieren, ten getalle van 40 tot 50, alsook eenige oostenrijksche en belgische behdende, welke tot het laatste oogenklik bij Z. M. gebleven waren, denzelfden dag ter dood zijn gebracht. De eene werden met gewersschoten gedood en de andere opgehangen. De verrader Lopez zou van Juarez af de gewenschte bescherming bekomen hebben om zich met zijne familie te Philadelphia te gaan vestigen.

Mexiko.

KEIZER MAXIMILIAAN.

Bij de inlichtingen, welke wij hebben medegedeeld, kunnen wij nog de volgende voegen, welke geput zijn uit de mexikaansche korrespondentien uit de new-yorksche dagbladen *Herald* en vooral aan den *Times* gezonden:

« Gedurende de belegering van Queretaro heeft Maximiliaan elkeen verwoerd. De keizer was de ziel en het leven der verdediging. Zonder hem zou de stad sedert langen tijd overgegeven zijn geweest. Altijd vol hoop en altijd vroolijk, dapper zelfs tot stoutmoedigheid en verdujdig in de moeilijkste omstandigheden wekte hij de bewondering zijner vijanden zelve op.

« Weenige generaals hebben hun leven zoo dikwijls in gevaar gesteld; gren enkel hunner had zulk slecht voedsel en logement als hij; zelden zag men op zijne tafel andere spijzen dan peerdenvleesch en rijst, terwijl zijne staf-officieren kiekens en kalkoenen aten en wijn dronken.

« Een officier trad zeker morgen in de kamer van Maximiliaan en vond den keizer rustig voor zijn onthijt zitten, doch hij had noch telloor, noch mes.

« Soms tijds stond hij in het midden van den nacht op en zonder van iemand vergezeld te zijn, deed hij eene ronde rondom de stad en antwoorde hij op het *qui vive!* der schildwachten.

« De keizerlijke generaal Mendez, maakte no eene dier nachtelijke uitstappen, de opmerking, dat Mexico nooit eenen president had gehad, die half zoo demokraat was als hij.

« Tweemaal hadden de generaals den keizer gesmeekt de kavalerie met zich te nemen en zich

eenen weg naar Mexico te banen, als laatste middel voor zijne persoonlijke veiligheid. Tot tweemaal weigerde de keizer zeggende, dat hij met hen tot het uiterste zou strijden.

« Ik ontveinst het gezinszins, zegde hij, ik weet wel, dat indien zij mij vatten zij mij zullen fusilleeren, maar zoo lang ik zal kunnen redden, zal ik niet vluchten.»

« Maximiliaan had slechts 50 dollars (ongeveer 250 fr.) per dag, voor zijne uitgaven. En daarvan moest hij zijne ordonnances voor zijne paerden betalen; in de laatste dagen had hij slechts nog één paerd, zijne geneesheer, zijn sekretaris, enz. Eindelijk bleven er hem nog 11 dollars (55 fr.) van zijne persoonlijke uitgaven over. Hij ontmoette zelden in de straten eenen bedelaar of eenen soldaat, zonder hem eenen dollar te geven.

« Maximiliaan toonde insgelijks de grootste menschlievendheid jegens de republikaansche krijgsgesvangenen, welke men kon maken, hetgeen schijnt te bewijzen, dat het berucht dekreet van oktober 1865 eerder het werk was der personen van zijn gevolg dan van hem. Aldus had de prins Salm-Salm besloten eenen uitval te doen, niet alleen om koerriers te doen doorkomen, maar ook om zich meester te maken van den republikaanschen generaal Martinet, welke met eene woude aan den schouder in een hospitaal buiten Queretaro lag; de keizer beval dat indien de uitval gelukte, men generaal Martinet moest achterlaten, indien zijne overvoering hem eeng natuurlijk lijd en veroorzaken. De uitval gelukte niet volkomen. Men kon het hospitaal niet bereiken, waarin Martinet zich bevond en welke de prins van Salm-Salm, in geval der gevangeming van Maximiliaan tot grjzelaar wilde doen dienen.

« Doch men maakte zich meester van eenige desertieus welke naar de geleeders der juaristen waren overgelopen. Elkeen te Queretaro eischte den dood der soldaten, welke bij hunne desertie belangrijke inlichtingen aan den vijand hadden gegeven. De keizer weigerde hardnekkig hen te laten fusilleeren:

« Ik wil geene doodstraf, in weerwil ik zeer goed weet dat die mannen schuldig zijn, zegde hij. Indien de zaken eene goede wending nemen, des te beter; indien zij slecht gaan, zal ik niets op mijn geweten hebben.»

LIJK VAN KEIZER MAXIMILIAAN.

Men leest in den *Mémorial diplomatique*: « Het schijnt zeker te zijn, dat de allervering van het stoffelijke overblijfsel van keizer Maximiliaan, door baron Lago, zaakgelastigde van Oostenrijk te Mexico, gevraagd is en dat die vraag door M. Dano, minister van Frankrijk, werd ondersteund. Juarez heeft hierop door eene uitdrukkelijke weigering grantwoord. Eene dergelijke poging, door den kommandant der oostenrijksche fregat *Elisabeth*, met den kommandant der statie van Vera-Cruz, aangewend, bleef insgelijks zonder uitslag.

DOOD VAN CAMPOS.

Tot Matamoros worden, onder dagteekening van 9 junij, eenige bijzonderheden medegedeeld omtrent de wreedheden die door de republikaanen tegen de keizerlijke soldaten, na de inneming van Queretaro, gepleegd zijn.

De republikaanen, zoo leest men, zijn vooral met wraak bezeld tegen de Fransen, en vandaar, dat de franschen gevangenen in de straten bij heele hoopen werden vermoerd.

Campos was daags voor de inneming der stad door de Juaristen, zwaar gekwetst, ten gevolge waarvan zijn been was afgezet. Niettegenstaande zijn gevaarlijken toestand, deed Escobedo hem uit zijn bed lichten, en overbrengen naar eene plaats, waar hij werd neergelegd naast eene grafkuil, die reeds voor hem was gereed gemaakt.

Ten gevolge der pijnlijke operatie, en de daarop gevolgde harde behandeling, was hij zoo uitgeput, dat hij niet in staat was te knielen, om het doodelijk schot te ontvangen. Zelfs met inspanning van alle krachten gelukte het hem niet, zich zoo goed te houden, als hij in het gezicht van zijnen vijand wel wenschte.

Bij de eerste poging om zich op te heffen, viel hij weer achterover, terwijl Escobedo naast hem stond, en hem, zoo liggende en reeds bijna stervende vond, deed doodschietsen, waar na hij een oogenblik heeft toezien tot het geheel met den lijdner was afgeloopen.

Den zelfden dag werd generaal Mendez gefusilleerd, waarbij Escobedo insgelijks een oogenblik op 't lijk van zijn slachtoffer bleef zien, blijkbaar een voor hem aangenaam schouwspel. Tot genoemden datum had Escobedo reeds 14 officieren, die bij de inneming van Queretaro waren gevangen genomen, ter dood doen brengen. Deze tijdingen zijn uit fransche bladen overgenomen.